

The book cover features a woman in a black dress walking away from the viewer down a narrow, brightly lit corridor. The walls and floor are bathed in a vibrant blue and purple light, creating a surreal atmosphere. The title 'JEAN RENO' is at the top, and 'EMMA' is in the center, both in large white letters. The word 'ROMÁN' is written in smaller white letters below the title. The publisher's logo 'xyz' is in the bottom right corner.

JEAN RENO

EMMA

ROMÁN

xyz

Emma

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jean Reno

Emma – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Copyright © XO Editions 2024. All rights reserved.
Published by arrangement with Lester Literary Agency
© Jean Reno, 2024
Translation © Miriam Blümllová, 2025
© Nakladatelství XYZ, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7683-795-9
ISBN e-knihy 978-80-7683-802-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-803-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-796-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

**JEAN
RENO**

EMMA

xyz

Mé ženě a mým dětem

Největším dobrodružstvím
je náš vlastní život.

Předtím

Pod ponurým listopadovým nebem je sotva deset stupňů. Čtyřproudá dálnice je skoro prázdná, na obzoru se pohupuje jediný nákladák. Tachometr ukazuje přes sto třicet. Emma ještě zrychluje. Silnice se míhá, hypnoticky. Volant jí pod prsty lehce vibruje. Váhá, jestli pustit CocoRosie, své momentálně nejoblíbenější CD, ale její matka Jeanne vedle ní podřimuje.

Skoro dohnala ten kamion. Za ním se ve stejném pruhu kymácí starý Citroën. Na svých povolených 90 km/h jede řidič kamionu příliš rychle, nejmíň 110. Emma dává blinkr, aby ho předjela.

Všechno probíhá současně a chaoticky jako ve zpomaleném filmu: citroën vyjíždí z pruhu, do toho oslepující záblesk slunečního paprsku, noha, klouzající z brzdového pedálu, matka vykřikne, náraz, nekonečný křik, smyk těsně předtím, než se auto převrátí.

Hop a skok a přes potok! hvízdá jí v hlavě.

Nebe, silnice, nebe, roztrhaná tráva, záblesk světla, pak ticho, pusto jako po bouři. Upoutána bezpečnostním pásem, Emma otevře oko a sleduje svět vzhůru nohama. Ještě než ji ovládnou emoce, něco cítí: spálenou gumu, benzín, hlínu... a taky něco dalšího. Odér, který bodá v krku a zanechává

kovovou příchut'. Zatímco jí v hlavě víří fragmenty myšlenek, otočí hlavu.

Její matka visí vzhůru nohama, jako ona, oči otevřené, jako ona. Dívá se na nebe skrze červený déšť krve.

Dívá se na nebe.

Emma se noří do tmy.

1.

Letí v dešti skla, letí a její tělo se točí v nekonečném pádu. Určitě je tam hluk, skřípání brzd, lámání plechu, přesto nic neslyší, je to dutý rámus, otupělý výkřik, který se jí rozplynul v hrdle...

Emma vyskočí z postele, srdce jí buší jako splašené, v ústech cítí kovovou pachuť. Zakrývá si hlavu, úplně vyřízená. Tak jednou za měsíc ji takhle noční můra probudí.

Mardi demonstrativně mňouká, a pak se rozkošnický rozvalí. Mezi závěsy proniká bledé světlo, budík ukazuje 6:11. Emma se zachumlává do peřiny, rozhodnutá znovu usnout, ale kočičí předení sílí a je neodbytné.

„Dovolíš?“

Ne. Kočka kromě maximální spolupráce nedovolí vůbec nic.

Postrkuje Emmu nosem a kouše ji do masitého ramene, dokud nevyleze z postele. Tento tvor je docela určitě reinkarnací Krále Slunce, absolutně totiž neakceptuje urážky Jeho Veličenstva.

V obýváku se válejí po zemi boty, hromada prádla k poskládání, špinavé hrnky, jídelní táč ze včerejška, knihy, krejčovský metr – kdo ví, proč! – včerejší zmačkané ponožky... na policové stěně citrónové barvy se Jeanne v rámečku usmívá, jako by snila. Když jde Emma kolem, automaticky ji pohladí.

„Ahoj, mami.“

Svůj byt zbožňuje. Před rekonstrukcí to byla dědečkova stará ševcovská dílna. Výlohu nahradila zeď z průhledných cihel, dodávající místnosti vzhled akvária. Sklad byl přeměněn na ložnici a koupelnu, otevřenou do malého zahradního koutku, loviště pro Mardiho. Bývalý pracovní stůl nyní slouží jako centrální ostrůvek, který odděluje kuchyňský kout od obývacího pokoje-akvária. Emma má pro tento monumentální, odřený kus nábytku velkou slabost. Při krájení zeleniny cítí tisíckrát opakované ševcovy pohyby, jak se sklání nad svou prací – stříhá, brousí, šije nebo zatlouká floky, čistí, leští – a znovu vidí jeho kloubovité ruce, neuvěřitelně obratné, které ji jako dítě fascinovaly. Něco z něho v té struktuře dřeva přetrvává.

Dlažba v kuchyni jí dnes ráno připadá studená, protože je unavená, nespavost ji držela vzhůru až dlouho do noci. Z lednice vytáhne prémiovou konzervu, rozmačká směs na talíř k tomu určený – „Kaše z kachního masa pro vybíravé kočky,“ hlásí etiketa. Půl konzervy ráno a půl večer, dle doporučení veterináře. Pokud jde o zdraví, Emma si dokáže prosadit svou, k ničemu jinému ji král Mardi v žádném případě nepustí...

Než se vylouhuje káva, opře se o francouzské okno, které vede do zahrady. Uprostřed mokré travnaté plochy se tyčí katalpa a proti kamenné zdi kvete lilek jasmínokvětý. Každý rok si slibuje založit zahrádku, ale pořád se k tomu nedokopala. Zahradničení totiž vyžaduje schopnost organizovat dlouho dopředu, což nesnáší.

Nedostatek spánku vyvolává příjemnou letargii. Paradoxně je v okamžicích únavy její dotek jemnější a masáže provádí lépe, jako by se díky malátnosti, kterou doprovází absence myšlení, uvolnila.

I tak, kdyby měla na výběr, raději by spala sedm hodin v kuse, aby mohla v plné síle čelit novému dni.

Pitomý Den D!

Obloha je těžká, ale přestalo pršet. Lemonierovi by asi praskla žilka, kdyby VIP hosté dorazili v přívalech deště. Ta představa ji rozesměje, malá pomsta za právě uplynulý týden. Jak se datum příjezdu rychle blížilo, chování ředitele thalassoterapeutického centra v Portivy připomínalo šikanu. Všichni museli být na značkách: vyškrtal veškeré dovolené a víkendová volna, aby mohl probíhat úklid s týmem externích pracovníků najatých na výpomoc, objednal nové ručníky vyšívané zlatou nití a speciální uniformy pro personál, který se má setkat s Jeho Excelencí a Jeho Delegací – Emma jasně vidí velká písmena, kdykoli se velký pan šéf zmiňuje o delegaci. Claire, její kolegyně fyzioterapeutka, dokonce zmínila, že si nechal přemalovat kancelář na červeno-zeleno, barvy Ománu! Přitom jsou zvyklí přijímat celebrity, od průmyslových magnátů po filmové hvězdy, nikdy ale nebyl tak nervózní...
Je to otázka peněz nebo prestiže?

Lemonier je laskavý padesátník, kterému byla osudem dána malá postava a začínající pleš, zkrátka tuctový chlápek, kterého drží vzpřímeného pouze jeho ambice. Emma však v jeho zdvořilosti vidí špatně nasazenou masku. Nedostalo se mu příležitosti stát se tyranem, namísto toho je uvězněn ve vedení luxusního hotelu, což však zdaleka nenaplnuje jeho hlubší touhu po moci. Paradoxně si svou frustraci ani neuvědomuje. Lemonier si potrpí na přízeň vlivných lidí v naději, že na něj ukápne něco z jejich lesku a návštěva delegace ze Sultánátu Omán ho přivedla k naprostému šílenství. Od oznámení této návštěvy před osmi týdny město bzučí podivnými fámami

a bláznivými spekulacemi. Emma by obvykle těmto věcem nevěnovala pozornost, teď ale není zbytí, protože ji Lemonier vybral jako osobní masérku Jeho Excelence, „vzácná pocta, jíž, doufám, budete hodna!“ A jelikož ji nemůže následovat až do masérské kabiny, musí se omezit na hnidopišský dohled nad každým detailem a kontrolu organizace třikrát denně.

Jako ředitel je dostatečně inteligentní na to, aby si udržoval odstup. Je vedoucím luxusního zařízení, Emma zde pouze pracuje a rozhodně nikoli příkladně. Už by ji dávno vyhodil, kdyby její masáže nebyly oblíbené mezi nejnáročnější a také tou nejbohatší klientelou. Pokud jde o ni, i když je Lemonier typem šéfa, kterému by se každý raději vyhnul, Emma nepomýšlí na žádnou jinou práci, natož si otevírat vlastní salon. Spekulace o budoucnosti je pro ni jako pohled do děsivé propasti. Najednou jí souvislost se zahradničením dojde: nic nemůžete zasadit bez kořenů, ale plánovat svůj život dál než na víkend je pro ni nemožné. Ne s minulostí, která ji táhne zpátky...

Káva vychladla, Emma ji vypije na ex. Je 7:10 a vědomí toho, že bude muset čekat, než nastane čas k dokonalé přípravě a odchodu do práce, ji už teď unavuje. Má být v centru přesně v 10 hodin, delegace dorazí kolem jedenácté. Lemonier se vyjádřil dost jasně: každý na svém místě! Když si pospíší, ještě stihne zajet k oceánu.

Ulice jsou takřka liduprázdné; jen pár důchodců táhne tašku na kolečkách nebo neochotného psa. Emma šlape do pedálů. Její kolo má jen tři převody a jedno z kol je napůl ohnuté, ale používá ho denně, ať už fouká vítr, nebo sněží. Její kamarádka Pénélope nechápe, jak se někdo může obejít bez auta, a je přesvědčená, že to tvoří součást „problému Emma“:

být atraktivní, svobodná, porušovat konvence a mít problém se socializací. Emma jí naopak připomíná svůj ekologický závazek. Zbytečně. Pénélope to nezajímá. I Jeanne byla velkou milovnicí přírody a přesvědčenou aktivistkou. Toto kolo je pro Emmu jak talismanem, tak připomínkou hodnot její mámy, která jí je předala.

Někdy má pocit, že ta potřeba matku všude vidět z ní dělá dítě, které si s potěšením škrábe strup až do krve. Potřebuje svou dávku, aby mohla fungovat, směsici viny a šťastných vzpomínek.

Když vyjede na bulvár Teignouse, připojí se na cyklostezku podél pobřeží. Obloha nabízí dantovskou podívanou stínů a světla, která se odráží na vodní hladině, přecházející od zelené k černé. V bouřlivých dnech vlny smáčí vozovku, ale počasí se právě projasňuje. Omámená větrem pořádně šlápne do pedálů, s otevřenými ústy, aby mohla zachytit slanou chuť. Oceán v ní znovu probouzí pocit, že je volná jako vzduch, nepolapitelná.

Ve stejném rytmu, v jakém jede, si začne broukat baladu Petea Dohertyho *The Fantasy Life of Poetry and Crime*.

Těsně před výběžkem Conguel na konci poloostrova se zastaví, aby si oblékla mikinu. Náhlý poryv větru odvane její radost. Conguel je pláž, kterou má mamka nejraději. *Měla*. Emma záměrně zaměňuje časy, aby znovu navázala pouto nebo zaplnila prázdnotu, na tom nezáleží. Vzpomínky, kolo, ten kousek země bičovaný severozápadním větrem, rozhovory v její mysli... Jeanne tady někde je. „Chybíš mi, mami!“

Svět živých a mrtvých jí vždycky připadal proměnlivý. Není tu smutek, žádná skutečná nepřítomnost, spíše fyzická po-

třeba doteků a vůní. Emma by dala cokoli za jedno její objetí. Je to už devět let, konec jednoho cyklu.

Zabila jsi ji...

Zahání ten tichý hlásek ve své hlavě a zrychluje, míjí čtyřhvězdičkový kemp a dlouhou alej mobilhausů. Pod náporem větru vypadají borovice jako převrácené deštníky.

Za parkovištěm, na začátku písčité stezky vedoucí k výběžku je zákaz vjezdu pro cyklisty, tuto ceduli bezstarostně mine a pokračuje v jízdě. V 8:15 ráno to nikoho obtěžovat nebude.

Když dorazí k orientační tabuli, sesedne z kola a s rukama roztaženými jako misky vah se vydá směrem k oceánu. Vítr je tak silný, že jí ztěžuje dýchání a na jazyku jí zanechává slanou chuť slz. Mamka vyprávěla, že tohle Emma předváděla už ve třech letech, ručičky roztažené jako křídélka, přesvědčená, že vzlétne. *„Bála jsem se, že tě ten porыв větru odnese, беруško.“*

Její matka je tady všude. Emma se snaží představit si její ladnou siluetu, jak mizí ve vlnách. Jeanne byla divoká a bláznivá, krásná až k zbláznění, a milovala plavání v zimě, *„aby se všechny moje buňky roztančily“*, jak říkala se smíchem.

Na širém moři se vynořují dva ostrůvky, „malá díra“ a „velká díra“. Toul-Bihan je při odlivu dostupný, na Toul-Bras byly nalezeny galské hroby. Právě tam by měly spočívat matčiny ostatky. O Dušičkách bude její otec Michel naléhat, aby ji uložili na hřbitov. Emma v tom nevidí vůbec žádný smysl, pouze tu největší banalitu: řada těl v krabicích, kde se rozkládají. Proč by se duše měla vázat na tak pochmurné místo? Při pomýšlení na otce ji zaskočí nepříjemné podráždění. Má ho sice

ráda, ale ten jeho konformismus je jí cizí. Jak mohl Gérard, švec a válečný hrdina, zplodit tak poslušného, poraženeckého syna?

A Jeanne? Nemohli se do sebe nezamilovat...

Emma se rychle svlékne a natáhne staré plavky a spodní prádlo spolu s ručníkem schová do batohu. Ve chvílce je kvůli větru úplně zkřehlá, ale jde po žule až k okraji vody. Prochází jí směsice horečky a lásky, jako by kámen a její matka pocházely ze stejného zdroje. Trochu se jí tím vzrušením zatočí hlava, dřepne si a položí na kámen dlaně, aby lépe pocítila jeho sílu.

„Vidiš, tančí i moje buňky!“ Vítr neodpovídá, a tak se narovná a vstoupí do moře. Ledová voda ji zasáhne jako kousnutí. Vykřikne bolestí, promrzlá až na kost. Kdyby ji někdo přistihl, dostala by kázání o nebezpečí a nezodpovědnosti, ale jí je to jedno. Bez rizika by ten požitek nebyl tak intenzivní.

„Nemysli!“

Vrhá se přímo do vln a začne zuřivě kraulovat, unášená silou oceánu. Teplotní šok proměnil chlad v palčivou bolest a vyvolal nával čisté energie. Proud ji táhne na širé moře, zmítá jí vlnobití, ale navracející se vlny udržují její cestu víceméně rovnou. Po chvíli zápasu, aby se udržela v zátocě, konečně najde svůj rytmus a směr. Pravidelně zvedá hlavu a kontroluje, jestli jí to nežene k ostrovu, odkud by se už nebylo možné vrátit.

Je to jako boj mezi vodami a jí, tou drobnou dívkou naplněnou vztekem proti Titánu Oceánu.

V této chvíli je Emma plná života, všechno ostatní přestává existovat.

2.

Dunivý hukot rozřízne oblohu a odnikud se vynoří dvě dokonale synchronizovaná letadla, která vykrouží půlkruh a zamíří do linie přistávací dráhy.

Na letištní ploše v Lorientu vrcholí vzrušení. Nikdo v Bretani nepamatuje takovou přehlídku luxusu a bezpečnostních opatření. Pět obrněných vozů značky Mercedes je pečlivě seřazeno před Falcony 7X, motory běží, zatímco řidiči čekají, až se otevrou dveře letadel. Nedaleko stojí uvítací výbor v pozoru: zástupce prefekta, starosta obklopený svým doprovodem volených zástupců, Guillaume Lemonier, ředitel centra, a doktor Armand Mittois, jeho společník. O dvacet let dříve, když Mittois pracoval pro japonskou společnost zabývající se mořskou biologií, se spřátelil s mladým výzkumníkem Bunjim Satóem. Společně vytvořili směs řas na bázi bublinatky, *Fucus vesiculosus*, černého kelpu a makrořas, která se ukázala jako účinná při léčbě revmatických onemocnění. Právě díky jejich receptu – střeženému stejně pečlivě jako kódy k odpálení jaderných raket – se centrum vyhoupllo mezi nejlepší světová lázeňská zařízení s mořskými řasami. Sató, který náhle zemřel na prasknutí cévní výdutě, se však plodů jejich úspěchu nedočkal. Lemonier sice nebyl příliš nadšený z nápadu, že by „nějaký slavný neznámý“ měl být veleben na zdech jeho

hotelu, nicméně vchod budovy podle přání doktora Mittoise nyní zdobí pamětní deska.

Dveře tryskáčů se současně otevrou a z nich vystoupí asi dvacet pasažérů. Bodyguardi mají na sobě černé obleky, VIP hosté bílé džalábie a jejich právníci dokonale střižené šedé obleky. Z davu vystoupí jeden muž – mladý, opálený, s přívětivým výrazem. Tariq Khan. Je jediný, kdo se usmívá, jediný, kdo si to může dovolit, bleskne Lemonierovi hlavou s náznakem závisti.

Jeho stisk ruky vám však drtí kosti.

Vymění si jen pár slov, nic důležitého, klasické zdvořilostní fráze. Zatímco právníci rychle vyřizují formality s celníky, VIP hosté míří k mercedesům pod bedlivým dohledem eskorty. Lemonier a Mittois nastupují do druhého auta, za vozidlo Jeho Excellence. Centrum je vzdáleno méně než hodinu, ale stejně jim starosta přidělil jako doprovod policejní oddíl na motocyklech.

Program je intenzivní a jeho bezchybný průběh rozhodne o získání nečekaného partnerství. Tariq Khan měl velmi jasnou představu – chce si vše osobně prohlédnout, promluvit se členy obou směn a prověřit jejich schopnosti. Jeho právníci už se postarají o upřesnění závěrečné zprávy auditu, který byl zahájen před třemi měsíci. Lemonier sází na vynikající dojem z přichystaného oběda: speciálně sestavené menu od michelinského šéfkuchaře, pečlivě vybraní hosté – podnikatelé z regionu a dvě francouzské celebrity – aby to nezavánělo formalitami.

Procedury se uskuteční na konci dne a byly vybrány na základě informací z dotazníku, který se svou komplexností přibližoval práci výzvědné služby: jaké jsou oblíbené vůně, látky

a textury pana Khana, hudební kulisa, barvy županů, také co se nesmí... Rovněž je připravena kufříková sada personalizovaných produktů na odvoz.

Když projíždějí branou zařízení, Guillaume Lemonier potlačí úlevný oddech. Zaměstnanci stojí v půlkruhu, recepční v růžovém – sukně byly preventivně prodlouženy o deset centimetrů –, a personál pro procedury v dokonale čistých bílých uniformách: blůzy a kalhoty.

S trochou štěstí by mohli tu zakázku získat.

O půl hodiny dříve se Emma připojila k týmu s poměrně velkým zpožděním. Její výlet k oceánu byl delší, než plánovala, a musela si narychlo udělat improvizovanou manikúru poté, co si zničila lak na skalách. Její ruce jsou jejím pracovním nástrojem – silné dlaně, dlouhé a štíhlé prsty – a úzkostlivě o ně pečuje. Protože už neměla dost času, tak si stále ještě vlhké vlasy stočila do jakési rozevláté verze banánového drdlou a pleť si namazala hydratačním krémem.

Před svými kolegy cítí nával nervózního smíchu. Stojí jako na přehlídce nebo v nějaké imitaci Panství Downton. Lemonier ji postavil do „čela“, neboť je zodpovědná za péči o Jeho Excelenci. Ve skutečnosti využívá každé příležitosti, aby ji zviditelnil – například na letácích centra – spíše kvůli její oslnivé kráse než masérským dovednostem. Je jako blond verze Avy Gardner s nepředvídatelným temperamentem.

„Už jedou!“

V okamžiku, kdy se auta objeví na rozlehlém dvoře, Emma znovu nabírá klid a rozpomíná se na dokument, který jí dal Lemonier, aby se vyhnula faux pas. Sultanát Omán, jehož ekonomika je založena na těžbě ropy, zahájil plán diverzifikace zaměřený na luxusní turistiku a kulturní dědictví. Mezi vel-

kými projekty je lázeňský komplex připojený k hotelu, který by měl otevřít své dveře nedaleko Maskatu, hlavního města. Řízení budoucího resortu chce nabídnout ty nejmodernější techniky a díky léčebným procedurám doktora Mittoise se centrum v Portivy objevuje v konkurenci už pouze s jedním slavným thajským institutem. Podle Lemoniera bude tato návštěva rozhodující pro jejich porovnání; a v případě úspěchu by to mělo upevnit jejich mezinárodní pověst...

Hosté vystupují z aut, jako by byli součástí dokonale sladěného baletu. Emma si všimne svalovců v těsných oblecích – to jsou pochopitelně bodyguardi – a poté malé skupinky mužů v tradičním oblečení sultanátu. Nejmladší z nich má kočičí chůzi a vyzařuje něco magnetického, co ji okamžitě zaujme. Lemonier k němu rychle spěchá a Emma pochopí, že jde o „Jeho Excelenci“, tedy Tariqa Khana, třicetiletého, nejstaršího syna místopředsedy vlády pro Radu ministrů Ománu, absolventa Oxfordu a muže s výhledem na nejvyšší funkce. Ten muž má charisma, to pozná. Diskrétně ho pozoruje, zatímco diskutuje s Mittoisem, a neujde jí, jak agresivně se obrátil ke svému mluvčímu.

Většinou na ni její klientela nepůsobí zvláštním dojmem. Ať už jde o právníka, nebo filmovou hvězdu, zámožnou paničku nebo burzovní makléřku, tito lidé přicházejí napůl nazí pouze v županu, ve stejných pohodlných ohavných pantoflích. Může to být svalovec, hubeňour, krasavice od přírody nebo vylepšená plastickou chirurgií, jakmile pominou první okamžiky plachosti, těla se uvolní a klient se jí pod jejími prsty odevzdá. Bariéry mají jen malý smysl, když se dotýkáte kůže. Intimita přebírá nadvládu nad sociální vzdáleností, jakékoli rozdíly mizí. V té chvíli však Emma pociťuje jakýsi nervózní neklid,

už aby tam byla. Na okamžik ji napadne obraz ringu. Mají se setkat přesně v 17:30. Mezitím bude pokračovat v procedurách, aby dohnala zpoždění způsobené touto ranní přehlídkou, která jaksi pořád nekončí. Je snad toto snad důvod jejího neklidu?

Hosté stoupají po schodech na verandu. Pramínek neposlušných vlasů jí sklouzne po tváři a ona se jej snaží nenápadně zachytit pohybem ruky. Muž ji pozoruje. Tento okamžik netrvá ani vteřinu, pak delegace vstupuje do haly. Když se otočí, narazí do svého souseda Luda, fyzioterapeuta centra, homosexuála, vegetariána a anarchistu. Mrkne na ni s jiskrou v oku: „Nebezpečí zažehnáno, panáci v hábitech už jsou pryč!“ Posílá mu znechucenou grimasu a rozhodne se zajít do jídelny. Raději něco sní, než začnou. Tým už se rozptyluje, zástup uniform s precizně uhlazenými účesy. *Úplně jako hlavičky igračků*, pomyslí si pobaveně.

Delegace se shromáždila před monumentálním pultem u vchodu. Lemonier mluví příliš nahlas, jako by dirigoval dav. Začnou prohlídkou – pro demonstraci zůstaly volné jen tři ošetřovny, protože Jeho Excellence vyjádřila přání ponechat centrum v běžném chodu –, pak oběd a audit. Ať se jim to tady líbí! Emma má před tímto panem Khanem pět schůzek. Proto to bude „pane“, žádné „Vaše Excellence“, ať se instrukce nezblázní! Má chuť si nafackovat, že si „pro jistotu“ opakovala anglická slovíčka. Že má vztek, ji samotnou překvapuje. Musí to být z únavy, ze stresu a kolektivní hysterie šířené z vedení.

Je 11:35. Ráda by pozdravila Pénélope, ale její přítelkyně má teď nejméně práce. V restauraci centra, kde je vedoucí směny, museli kvůli této megaakci absolvovat tři zkoušky, překopat

celé menu i obsluhu u stolu. Směny pak mohly pracovat přes noc a ochutnávat belugu a lotu s thajským kořením jako proti-slужbu. To je pěkná útěcha!

Emma rychle napíše SMS:

Dáme večer sklenku po akci roku?

Pénélope musí mít pauzu, protože odpoví hned:

Platí! V BDA?

BDA, 19:30!

Hodně štěstí, Kouzelné prstíky! Ať se daří!

Hodně štěstí, Velká paní vedoucí!

Haha! Špetka vtipu do omáčky...

Odpoledne Emma proploovala z jednoho setkání do druhého a doufala, že bude pokračovat ve stejném tempu. Ale Lemonier všechny upozornil na velké zpoždění, pravděpodobně proto, aby se zkoncentrovali; nepřímě tím chtěl říci: Všichni v pozoru a na svých místech!

Je šest večer a Tariq Khan se ještě neukázal. Emma se otočí. Její nervozita roste každou minutou. Musí se uklidnit, většinou nemá síruje, když je rozrušená nebo ve stresu.

Riskuje sice, že ji někdo přistihne, ale zaujme pozici lotosového květu, ruce jedna v druhé, dlaně směřující vzhůru, palce spojené. Postoj Dhyana Mudra má odblokovat tenze a pomáhat soustředění. Emma se zhluboka nadechne, poté pomalu vydechne vzduch i veškeré své obavy. Když znovu otevře oči, uplynuly tři minuty. Je připravena.

Tariq Khan se objeví v místnosti v 18:40, předcházen rozrušeným Lemonierem s napjatými rysy. Emmě už ho bylo skoro líto, když tu se ujal jednostranného představování, při kterém byla před významnou osobností ona prezentována jako nějaký stroj.

„Tohle je Emma, Excellence, naše nejlepší masérka. Nebudu nic dodávat, nechám vás v jejích rukou. Zážitek promluví sám za sebe, uvidíte. Najdu vás v růžovém salonku, odjedeme hned, jakmile budete chtít...“

Emma už neposlouchá. Klient ji sleduje s mírným úšklebkem, jako by její nervozitu vycítil. Opětuje jeho pohled a rozhodne se jednat víc bez ceremonií.

„Pane Khane.“

Ředitel se málem zadusí a jeho tvář náhle zrudne. Než stihne protestovat, muž ho ostře přeruší.

„Toto mi vyhovuje víc než ‚vaše Excellence‘, pane Lemoniere. Mimo sultanát titul není nutný. ‚Pane‘ je mnohem vhodnější.“

Francouzštinu má mírně škrobenou, tón ledový. Ředitel úslužně vycouvá. V té chvíli Emma pochopí, jak moc je ten muž zvyklý, že ho lidé poslouchají. Nikdy předtím, ani u průmyslových magnátů, nezažila takovou míru autority. Předstírá, že si ničeho nevšimla, a ukáže na dveře šatny.

„Můžete se převléknout tady. Najdete tam prádlo a pantofle.“

Vejde do kabiny, aniž by odpověděl. Zatímco Emma připravuje směs esencí určenou speciálně pro něj – opuncie, nejvzácnější olej na světě, římský heřmánek, cedr a špetka pačuli, to vše obohacené o řasy podle formule Mittois – slyší šustění svlékaného oblečení, zouvání bot. Ticho by se dalo krájet. Navzdory napětí si uvědomuje, že se jí ruce nechvějí.

Vyjde z kabiny s ručníkem omotaným kolem pasu. Zaznamená jeho výšku – nejméně metr osmdesát –, dlouhé svaly na štíhlém těle ve tvaru písmene X. Socha z masa, která si je plně vědoma svého efektu.

„Žáda, nebo břicho?“ Promluvil jako první, čímž dal najevo, že si chce udržet kontrolu. Zdánlivě neutrální otázku prozrazuje záblesk výzvy v jeho pohledu. Emma potlačí úsměv. Jeho záměr je jasný jako facka a nemá nejmenší chuť nechat se rozhodit.

„Břicho.“ Přikývne a jde si lehnout na stůl. Emma čeká, až se uvelebí, obličej otočený ke zdi. „Nějaké zvláštní bolesti? Starší zranění?“

Obvykle volí opatrnější tón. Její klientela si libuje ve vyprávění litaní o svých drobných bolístkách, zatímco ona rozvažuje, kterou techniku zvolit – spíše ajurvédskou, nebo japonskou. Jsou to její ruce, které ji vedou. Dnes ale Lemonier požadoval, aby zakončila zábalem z mořských řas, jejich proslulou specialitou, což už pod masáž přímo nepadá. V tomto konkrétním případě jí nenechal na výběr. Muž odpoví chraplavým hlasem:

„Nic víc než únava z dnešního dne. Váš ředitel si dal záležet, myslím, že nenechal nic náhodě.“

Baví se tím, zkouší ji. Místo aby pokračovala ve výslechu, Emma přiloží dlaně na spodní část jeho šije, aby ho umlčela. Ten kontakt ji překvapí. Jeho kůže mravenčí, a to ještě ani nezačala. I on sebou trhne. Oheň reaguje na oheň, zašeptá jí hlas v hlavě. Reflexivně stáhne ruce na vteřinu zpátky.

Zhluboka se nadechne, než se ho znovu dotkne. Její prsty sevrou klíční kosti, hnětou a promačkávají kůži až k páteři. Opírají se o nerovnou linii obratlů, vyrývají brázdu na každé straně a zůstávají na prvním uzlu napětí mezi body D3 a D4. *Copak pan K. nic necítí?* Prsty sklouzávají níž, zanechávají za sebou stopu. Nejde jen o hnětení pokožky, ale o prohmatání hloubky tkáně, jako by zevnitř prožívala přesně to, co cítí on.

Dlaně jí začaly vlivem masáže pulzovat. Letmo si vzpomene na „buňky, které tančí“, jak říkávala její matka.

Bedra toho muže vyzařují až nepříjemné horko. Další uzel napětí, D12 – jeho perfekcionismus. Emma si s mírným úsměvem uvědomí, že zavřela oči. Přinutí se je otevřít a pozoruje své ruce při práci, jako by měly vlastní život. Myslela si, že je na to zvyklá, ale nikdy dřív nezažila takový pocit rozpolcení.

Kostrč je zatuhlá – *jeho náboženství* – což, vzhledem k dominantnímu postoji u něho, není překvapivé. Přestože ta nejhlubší tajemství zůstávají skryta, Emma dokáže i tak vyčíst hlavní rysy jeho povahy, jeho obavy a strachy.

Náhle ji přepadne dravá touha přivonět k jeho kůži, a tak raději ustoupí od stolu, aby vyvážila závrať, která ji táhne blíž. Její ruce přeskočí masitou křivku hýždí, zakrytou ručníkem, a dopadnou na stehna, která sebou při dotyku škubnou. Nesmí zapomenout, že i on ten proud mezi nimi cítí. Je to tak podivné, hypnotizující a zároveň až hrozné svou intenzitou.

Změní těžiště svého těla, pevněji se vkoření do podlahy a hluboce se nadechne, rozhodnutá soustředit se na jaterní meridián. Postupuje akupresurou a všimne si, že potlačuje grimasu – *důvěra, potlačený hněv*. Zesílí tlak na místech odporu, dokud necítí, jak pod jejími prsty povolují. Pan Khan tiše vydechne. *Ovládá se*, pomyslí si Emma.

Vrátí se k šíji, klouže z ramene k pravé paži, prsty vtisknuté do masa. Meridián srdce je bolestivý, což ji nepřekvapuje. Čas se rozpouští, *dotyk je dokonalý*, pomyslí si, než zlehka přejede jeho dlaň. Představa jejich propletených rukou ji natolik vyvede z míry, že znovu přeruší kontakt.

Levý bok, honem, přece nebude namasírovaný jen napůl!

Její postup už nedává žádný smysl. Snaží se vypnout mysl a soustředit se na triviální detaily: opojná vůně olejů, jeho tělo rozložené do anatomických sekvencí – trup, nohy, hlava, krk, prsty, karpy a metakarpy – kosti zápěstí a prstů. Je to jako puzzle, body, které je třeba spojit, jen trochu masa na prohnětení, nic víc...

„Otočte se na záda, buďte tak laskav.“

Buďte tak laskav! Ta instrukce zní spíš jako prosba. A přitom, jak je pan Khan zjevně omámený, asi už moc nevnímá. Emma by si nejraději dala facku... Těla mluví, to je logické, a tenhle jazyk zná lépe než kdokoli jiný, ale takhle ztratit kontrolu, jako nějaká poblouzněná fantazírující pubertáčka!

Naštěstí má zavřené oči. Jeho kůže má barvu karamelu. Emma se soustředí na ramena a vyhýbá se hrudníku. Krátké, velmi černé chloupky vytvářejí cestičku od prsních svalů k břichu. Má napjaté svaly a dýchá příliš rychle.

On to ví.

Dvě docela ošklivé jizvy se táhnou přes jeho bok a levé lýtko. Musel být hodně pořezaný, aby mu zůstala taková znetvoření. Je divné, že si je nenechal odstranit, napadne ji. Emma si vzpomene na svou vlastní jizvu, která se vine od spánku k šíji, pod její hřívou neviditelná, jako tajné tetování, kultovní ozdoba. Líbí se jí, že ji tam má. Připomíná jí tu nehodu...

Její ruce se vrhnou na levé stehno – vnější stranu, která není nebezpečná –, a pak klesají k lýtku, jen lehce změkčují, když hnětou zrnitou jizvu, přeskočí nohy, aby se přesunula na pravou stranu, stehno, lýtko.

Jde to příliš rychle, ale co už, uchopí kotníky, v krátkých intervalech vyvíjí tlak až na konečky prstů, a pak se vrací dolů, důkladně masíruje klenbu chodidel. Tarique jemně zasténá,

téměř neslyšně, a Emma si na okamžik připadá vítězně – ale jen na chvíli, protože ji síly opustí a energie z jejích rukou ustupuje, jako odliv na moři. Končí širokým pohybem, kterým vyhlazuje poslední zbytky napětí. Přesto ji něco znervózňuje, drobný detail, na který ji Lemonier v instrukcích upozornil...

Mořské řasy!

Ještě to může zachránit, směs je připravená, má přesně správnou teplotu. Ale to už teď nejde, bylo by to absurdní. Aplikovat obklad teď by bylo tak trochu jako svatokrádež.

Odstoupí o krok dozadu a pozoruje ho, jak leží rozložený na stole, krásný až k neuvěření. Aby na sobě nedala znát rozrušení, zamumlá:

„Nespěchejte.“

Než by mohl odpovědět, vklouzne do místnůstky pro personál. Rychle si strčí ruce pod studenou vodu a zuřivě si je myje. I přesto, že se pocít otupil, oheň uvnitř ní dál doutná. Cítí to i on?

Pochopitelně!

Tak ať! Čekat na něho rozhodně nebude. V nejhorším, co se může stát? Že ji nahlásí za nedodržení protokolu? Než si to rozmyslí, vezme kufřík, který mu měla předat na konci procedury, a naškrábe vzkaz:

„Tyto produkty prodlouží účinek masáže. Šťastnou cestu, pane Khane. Emma.“ Zastaví se s perem ve vzduchu. To „Emma“ se jí nelíbí, zní příliš servilně a důvěrně. Přidá své příjmení: „Morvanová“ a spokojeně si prohlédne výsledek. V této místnosti si tedy jsou rovni. Oba pocítili stejný otřes.

Položí kufřík na stolek v předsáli, kde ho nemůže přehlédnout. Přemýšlí, co si o tom pomyslí, jestli ji bude postrádat, a ta představa ji potěší.

3.

Právě jsem vyrazila! Platí to?

Jasně! Rosé. Makej!

Letím. Ufff!

Pénélope zakrouť hlavou v gestu balancujícím mezi podrážděním a něhou. Emma je ta nejvíc v pohodě holka na světě – pokud se zrovna nebavíte o práci a nevadí vám, že vás klidně nechá na holičkách, aby se mohla zabarikádovat ve svém bunkru.

Zamává na svého manžela. Julien má unavený výraz, jako vždycky ke konci sezóny. Právě obsluhuje stůl turistů – podle velkých piv stojících před nimi by mohlo jít o Belgičany nebo Angličany. I když se to snaží maskovat, únava jen posiluje jeho melancholii. Na druhou stranu, převzít Bar des Amis a vytvořit z něj jeden z nejnavštěvovanějších podniků v tomhle koutě Bretaně je rozhodně lepší než jen tak bloudit bez cíle.

13. listopadu 2015 Julien právě klábosil s hosty ve svém baru, když se ozvaly výstřely z kalašnikovů. Zvedl hlavu směrem k *La Belle Équipe* a viděl, jak těla padají, smetená jako figurky na střelnici. Přestřelka trvala jednu až dvě minuty, věčnost. Každou noc mu ji znovu a znovu přehrávají jeho noční můry.

Sto šedesát čtyři nábojnic. Dvacet jedna mrtvých. Číslo jsou jako malé vlaječky zapíchnuté na místo činu. Nic nevypovídají o krvi, zápachu jatek ani o příšerném šoku. Dávají ale tušit, jak silně násilí udeřilo.

Několik dní po atentátu Julien bar už neotevřel. O rok později prodal svůj podíl, utekl z Paříže a několik měsíců bloudil pod záminkou, že cestuje. Bretaň měla být jen zastávkou, ale potkal Pénélope. Od té doby se od sebe nehnu. Vášně smetla jejich patnáctiletý věkový rozdíl, jeho vážnost a její nespoutanou hravost. Navzájem se doplňují a jsou svázáni hlubokým a oddaným citem.

Ztracenou v myšlenkách ji Julien překvapí – přináší tučt Kween, královských ústřic z Quiberonského zálivu a s teatrálním gestem jí podává svou drahocennou omáčku Tabasco.

„Tvůj nedostatek vkusu mě stále ještě dokáže překvapovat, Pénélope!“

Místo odpovědi kápne na každou ústřici slzičku omáčky a tři z nich hned s požitkem slupne.

„Ani se neptám, jaké jsou.“

„Perfektně okořeněné štěstí.“

„Necháš něco i kamarádce?“

„Dorazí za pět minut. Přineseš nám nějaké smažené krevety?“

Udělá na něj výraz, který s přehledem vyváží její slabost pro jídla zalitá omáčkou Tabasco, kečupem a majonézou.

„My o vlku...“

Emma zaparkuje kolo a přejde terasu. Její příchod způsobí obvyklé reakce: jiskrné pohledy, vypnutá hrud' a narovnaná záda i u dříve nahrbených hostů. Nevšímá si toho nebo je jí to jedno, což vyjde nastejno, a svalí se na svou židli. Popadne

sklenku růžového vína, která už je naplněná, a polovinu rychle vdechne na jeden zátah.

„Páni! Bylo to tak hrozné?“

„Ani mi nemluv!“

„Tak co?“

„No co co?“

„Vsadím se, že Jeho Excelence vypadá ještě líp, když shodí tu noční košili!“

„Docela ujde.“

Emma působí vyčerpaně, což se k ní ale vůbec nehodí.

„Nemysli si, že to zameteš pod koberec!“

„Co chceš vědět?“

„Všechno!“

„Není moc o čem mluvit. Masírovala jsem ho, bylo to super. Tečka. A není co dodat. Předpokládám, že si to s naším milovaným ředitelem zítra rozebereme a že nám firma nabídne den volna. A co ty?“

„Přestaň! Přece to vidím, něco se stalo!“

Julien přijde právě včas, aby ji zachránil. Zatímco servíruje talíř s ústřicemi a košík smažených krevet, Emma váhá. Pénélopin šestý smysl zná velmi dobře – i když se bude snažit téma obejít, ona ji nepustí. Jakmile Julien odejde, pokračuje nenuceným tónem:

„OK, Sherlocku, vzdávám se. Bylo to fakt super, ale zvláštní.“

„Zvláštní, jako divné?“

„Horší.“

Emma zvedne dlaně, jako by jí je měla Pénélope prohlédnout.

„Měla jsem pocit, že mi hoří ruce. Od chvíle, kdy jsem se ho dotkla, až do konce masáže. Ani jsem nemohla dodržet protokol, ruce si dělaly, co chtěly. To se mi nikdy předtím nestalo.“

„Ale to je vynikající!“

„Spíš to nahání hrůzu.“

„Emmo, uvědomuješ si, co se právě stalo? Ten chlap je pro tebe!“

„Ale Pénélope, takové kliše! Tenhle chlap, jak říkáš, vypadá jako nějaká TikToková kreatura přerostlé pubertáčky. Žijeme na úplně jiných planetách, a i kdybychom se ještě někdy potkali, pravděpodobně si nemáme co říct! To má být někdo pro mě?“

Aby se nerozbrečela – další vlna emocí, co se zničehonic vynořila –, strčí si do pusy hrst krevet a začne je zuřivě žvýkat.

„Dobře dobře, ty kazisvěte! Trochu jsem se nechala unést. Nemluvím o svatbě, jen o jedné vášnivé noci. To je to, co se dělá, když mezi dvěma lidmi přeskočí jiskra, víš? Kdy naposledy se ti něco takového stalo?“

„To ty víš líp než já, děláš si čárky místo mě.“

„Přesně tak. Osm měsíců! Ten námořník, co byl na návštěvě. Mike, jestli se nepletu?“

„Pénélope!“

„Co jako, Pénélope?“

„O to přece nejde! Snažím se ti vysvětlit, co jsem cítila. Jakousi energii, kterou jsem sotva zvládla, a která...“

Emma se náhle zarazí, v hrdle má knedlík. Její přítelkyně ji vezme za ruku a pevně ji stiskne.

„Věřím ti. Jen říkám, že by ses měla trochu uvolnit. Od chvíle, co tě znám, mi pořád opakuješ, že radši žiješ sama, že Tinder je o ničem a že tady není jediný normální chlap. Emmo, ještě ti není ani třicet! Je to fakt bída!“

Z dálky Pénélope vidí, že je Julien se zájmem pozoruje. Kývne na něj a dodá s nádechem vážnosti:

„Nemyslíš, že je čas na toho pitomce zapomenout?“

Emma na ni zírá, nerozumí, a Pénélope si uvědomí, že zrovna jeho připomínat neměla. „Mluvím o tvém ex. Pan Hodím-tam-zpátečku.“

„Ále... Toho jsem dávno pustila z hlavy!“

„Tak proč jsi pořád sama?“

„Asi proto, že jsem si ještě nikoho, kdo by za to stál, zatím nenašla.“

Než její přítelkyně začne hovořit o výhodách bohatého a vášnivého milostného života, zvedne Emma skleničku s omluvným úsměvem.

„Poslouchej, musím se jen vyspat, tenhle týden mě úplně vyřídil. Ale slibuju, že si to nechám projít hlavou... samozřejmě ne pana Khana, ale nějaký nezávazný románěk. *OK, paní šéfová?*“

Pénélope nechce ničít večer, navíc Emma vypadá opravdu vyčerpaně. Rozhodne se tedy připít s pocitem, že to prostě jenom trochu hrotí.

Byt je tichý jako hrob.

Mardi přichází a protahuje se v oblouku, s vystrčeným zadečkem. Emma se k němu nakloní a trochu se jí udělá nevoľno.

„Máš hlad, zlatíčko?“

Hlasitě „mňau“ jí odpoví. Zvedne se zpátky na nohy, dojde k ledničce a vysype zbytek konzervy do misky. Když je kočka nakrmená, přinutí se vypít dvě velké sklenice vody, aby předešla pořádné migréně. Naštěstí zítra nepracuje! Hodiny na starém budíku ukazují 1:40. Její obvyklý čas ke spánku je spíš 23:00. Dožene ji to až k slzám.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Emma***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.